

Що да ходя въ Испания, та туй истински е кабалеро,
дамитъ го поглеждатъ презъ свѣнливо отпуснати мигля,
ту налѣво, ту въ дѣсно съсь погледи горди той стреля
и минава презъ стадото на цвилѣщитѣ жалки цвилни.

Срещу менъ се задава не жена, — киноартистка ! —
На устата червилото за цѣлъ Холивудъ може да стигне :
веждитѣ сж високи, ехъ, челото е малко низко,
но затуй пѣкъ ржцетѣ й, като стадо дрѣнчатъ отъ гривни.

Гледамъ : спира кола. Шофьорътъ вратата отваря.
На очи си не вѣрвамъ, — туй чикагски е сѣкашъ магнатъ !
—Какъ колата могла е да сбере тази тлѣста камара,
и до днесъ е за мене твърде сложна загатка.

На стѣпалото стѣпна, автомобилътъ цѣлъ се навежда,
и шофьорътъ подава на господаря ржка ;
той псема я, слиза, подъ око тѣлпата поглежда,
и съсь слонска походка влиза презъ една врата.

Дълго крача, разглеждамъ и накрай уморенъ се завръщамъ.
Съ ново тѣй съмъ натегналъ, сѣкашъ билъ съмъ чакъ въ Хондурасъ.
Стигамъ, но, изведнѣжъ, като грѣмнатъ се спиратъ предъ кжщи :
та етажътъ ни билъ подпрѣнъ на гърба на Атласъ !